

# Josip Bobi Marotti

Autor Administrator

Josip Bobi Marotti

Snježana Rajačić, Vjesnik

Kad sam došao ovdje, počeo sam se ponajprije predstaviti kao Zagrepčanac, a danas oni koji dođu žele nametnuti svoje običaje«, kaže Marotti. Živilo se nekada prijateljskim zagrebačkim timungom prisjećao se glumac te dodaje da je danas, na žalost, tako neobično – nezamislivo.

Iako je iz rodnog Maribora u Zagreb došao sa osamnaest godina, glasoviti glumac Josip Bobi Marotti smatra se Zagrepčaninom. Onog trenutka kada je, kako kaže, ugledao zgradu HNK-a na prekrasnom trgu, njegov grad postao je Zagreb - srdačan i topao kao mali Beč. Nemalo se zaljubio u Maksimir, Gornji grad, kazalište i druge zagrebačke ljepote u kojima uživa već 67 godina.

Teatar u kukuruz

Na mjestu gdje je danas zgrada HNK-a nekada su rasli kukuruzi, svojedobno je Marottiju pričao veliki glumac Zvonimir Rogoz. Prisjećajući se negdašnjih dana ističe kako je Zagreb doživio i ljepšim no što su mu u mladosti govorili njegovi prijatelji operni pjevač Karlo Kamušić i dr. Herbert Klemenčić.

Kada su ondašnje gradske vlasti htjele srušiti bolnicu koja je bila na mjestu današnje kapele Ranjeni Isus u Petrićevoj 1, predlagalo se da se na tom mjestu sagradi kazalište. Sluha nije bilo, a tadašnji je gradonačelnik proročanski govorio: »Kaj bute vi meni teatar u gradu radili, odite tam di je kukuruz!«

Marottiju je u prvim danima boravka u Zagrebu cilj bio da ga

prime u glumaèku &scaron;kolu, a ni sanjao nije da bi u HNK-u mogao biti angažiran, a kamoli da æe u »belom gradu«, kako kaže, zavr&scaron;avati svoju kazali&scaron;nu prièu. Velikom glumcu zagrebaèki purgeraj jo&scaron; je u živom sjeæanju, jer ljudi su se tada nemalo družili, posebice oni s Glazbene i Likovne akademije i tada&scaron;nje Glumaèke &scaron;kole.

Nostalgija za  
pro&scaron;lo&scaron;æu

»Kad sam do&scaron;ao ovdje, poèeo sam se pona&scaron;ati kao Zagrepèanac, a danas oni koji doðu žele nametnuti svoje obiæaje ne prihvaæajuæi zagrebaèke«, kaže Marotti. Dodaje da je u njegovo vrijeme grad imao 300.000 ljudi u kojem su se slikari, glazbenici i drugi umjetnici poznavali i stalno družili. Prisjeæa se proslava Silvestrova u ateljeu poznatog umjetnika Krste Hegedu&scaron;iæa i u tom je, kaže, smislu nostalgiear za pro&scaron;lim vremenima. U Petriæevoj živi vi&scaron;e od tri desetljeæa, u zgradi koju je gradio glasoviti arhitekt Bauer. Kada su se u nju doselili, starosjedoci su ih pozvali na druženje kako bi se upoznali, a i kasnije su nastavili prijateljska okupljanja. Domar im je bila udovica koja se brinula o kuæi, a ako je netko bio bolestan, nemalo se skrbila, kuhala, pospremala stan...

»Živilo se tada prijateljskim zagrebaèkim &scaron;timungom«, prisjeæa se Marotti pro&scaron;losti te dodaje da je danas, na žalost, tako ne&scaron;to - nezamislivo. Na tom je mjestu svio svoje gnijezdo s drugom suprugom Anđelom s kojom dijeli dobro i lo&scaron;e nemalo sretan i uz svoju djecu Renu, Sa&scaron;u, Vedranu i troje unuèadi. Kako i oni odrastaju, baka i djed im vi&scaron;e nisu prve ljubavi, ali im postaju prijatelji, kaže Marotti.

Nadimak Bobi dobio je jo&scaron; kao dvogodi&scaron;njak koji je trebao biti posvojen. Kako mu je majka bila bolesna, braèni par iz Austrije želio ga je posvojiti kao Bobija, no majka se uspjela izvuæi iz bolesti pa je ostao uz nju i s vjeènim nadimkom - Bobi. Upravo je prije èetiri desetljeæa bio glavni akter u edukativnoj seriji »Bobi, problema nema« gdje je djeci davao savjete kako rje&scaron;avati probleme s uèenjem i slièno.

Danas je televizija izgubila pravovaljanu edukativnu ulogu, to vi&scaron;e jer su se nekad djeca odgajala u duhu ljepote i mira, a danas je cilj samo profit bez rada, kaže Marotti. Filmovi su prepuni ubijanja i krvi, i to je katastrofièno za mladež. Djeca sve manje èitaju &scaron;to æe umanjiti bogatstvo rijeèi, a prijetnja je i nestanku jezika. Dana&scaron;nji glumci, pak, ne sanjaju dobre role u Èehovu (i)li Dostojevskom, kaže, nego su im glavni glumaèki put televizijske »limunade«. Bez obzira na dobru zaradu, mora se misliti i o glumaèkom razvoju, zakljuèuje Marotti.

## Grad gubi identitet

Iako se grad treba razvijati, Marotti smatra da Zagreb gubi svoj identitet. Sve je postalo površno, nema više velikih pisaca poput Krleže, Marinkovića i drugih. »Moji dragi prijatelji dramaturzi upućuju se u prekranje Shakespeara, Moliere i ostalih velika pokušavajući od njih nezamislivo stvarati najmodernije pisce«, ogorčen je na nova vremena. Danas gotovo svaki roman ima najviše stotinjak kartica, a nekada su to bile tek veće novele. Novine naveliko pišu o tome u koga se tko zaljubio, a o velikanima kakvi su bili pokojni akademik Ivan Supek, Tomislav Ladan i drugi osvane tek nekoliko redaka.

## Stari i novi, »stakleni« Zagreb

Početak zagrebačke urbane tragedije je gradnja Ferimrtove zgrade na Kazalnom trgu. Neboder na Jelačiću također je vizualno nedopušteno zdanje, kao i naručavanje Cvjetnog trga. Naručavati tu staru gradsku jezgru je nedopustivo, smatra Marotti te ističe da neki novi, »stakleni« Zagreb treba graditi podalje od starog. Nije protiv preinaka, ali skladnih okolnom starom i tih kao što je zgrada hotela »Dubrovnik«. Pribojava se da će i na Gornjem gradu izniknuti kakvo stakleno zdanje.

## Plodna i 2009.

Iako je u mirovini, Marotti se još nije ostavio kazalnih dasaka. Do prije nekoliko godina igrao je u »Gavelli«, čiji je i osnivač uz pokojnog dr. Branka Gavellu. Danas osim u »Petri« s Histronima, ima rolu i u »Zagrebačkom orkestru«. »Zlatko Vitez me je prihvatio i ovakvog u invalidskim kolicima i s hodalicom«, kaže glumac nadajući se da će mu 2009. biti plodna kao i dosad nije.